

МАРКО ГАНЧЕВ
ТОРБА ЛЪЖИ

chitanka.info

Имаше едно време един човек, който си изкарваше хляба от лъжи. Но той не беше лъжец. Тогава изобщо нямаше лъжци. Човек много рядко можеше да срещне лъжа.

Лъжите бяха едни късокраки животинчета с дълги опашки. Нещо средно между котка и гущер, обаче много красиво. На човек тутакси му се приискваше да го погали.

Та нашият човек, който си изкарваше хляба от лъжите, ги разнасяше с една торба по панаири и сборове да ги гледа народът.

— Насам, народе, насам, насам! — провикваше се той сред тълпата, размахвайки над главата си една овчарска хлопка. — Тук ще видите най-рядкото животно на света. Два метра от главата до опашката и пет метра от опашката до главата!

Деца и възрастни тутакси зарязваха люлките и въртележките, стаите с вълшебни огледала, влаковете на ужасите, фургоните с африкански животни.

— Дошла е торбата с лъжите. Тичайте да видим лъжите! — подвикваха си хората един през друг и всеки бързаше да изпревари съседа си, за да бъде по-близо до голямото събитие на панаира.

Нашият лъжеукротител изваждаше по някоя лъжа от торбата и я пускаше да се катери по раменете и по врата му. Хората се любуваха на красивото животно и като хипнотизирани протягаха ръце да го погалият.

— Не забравяйте за отровата — предупреждаваше тъкмо навреме лъжеукротителят и те се отдръпваха уплашено.

Точно в това се криеше коварната опасност от тия животни. Те бяха отровни като змиите. Но докато змията събуждаше отвращение и човек сам бягаше от нея, тия, както вече казахме, извикваха желание да ги погалиш.

И ако беше само това, едва ли торбата с лъжите би имала толкова публика по панаирите. Красивите животинчета умееха още да правят хиляди интересни и приятни за окото и слуха неща.

Докато една лъжа се катереше грациозно по раменете и се извиваше около врата на лъжеукротителя, друга подаваше глава от торбата и започваше да пее по желание на публиката. Сегашните радиоконцерти по желание са нищо в сравнение с тоя номер. Защото трябва да пратиш писмо до радиото, па да чакаш сума време. А тука всичко ставаше на място и веднага. При това и заплащането бе доста по-ниско.

Трета лъжа раздаваше пликчета с късметчета и хората се радваха, като прочитаха, че ги чака щастливо бъдеще.

Четвърта лъжа имаше способността да говори с човешки глас. Наистина еднообразно и малко папагалски, но на жените не им втръсваше да слушат, че са красиви, както и на мъжете — че са умни.

Всички се забавляваха добре и даваха вид, че не го вземат на сериозно. В края на краищата това беше един панаир.

Премятаха се неуморно лъжите, кълчеха се, говореха, пееха, смееха се, плачеха и какво ли не правеха до премаляване. Но не премаляваха. Когато всичко станеше прекалено, лъжеукротителят им свирваше с уста и им кресваше:

— Торбаланци! Ха в торбата!

И те тутакси се шмугваха обратно в торбата. Човекът я завързваше здраво с едно конопено въженце и сядаше да си почине. Представлението свършваше. Тая публика се разотиваше и трябваше да се насъбере нова, за да ѝ бъдат интересни номерата на лъжите.

Понякога се случваше някое животно в суматоката да ухапе някого от зрителите. Това бяха много неприятни мигове за нашия звероукротител. Защото властите можеха да му отнемат разрешителното да разнася и показва лъжи по панаирите. Отровата не беше смъртоносна, но заболяването протичаше крайно неприятно. В продължение на двайсет и един дни ухапаният правеше това, което правеше животно по панаирите. Затова лъжеукротителят внимаваше много, пък и хората се пазеха и, както казахме, случаите на ухапване от лъжи бяха съвсем редки.

Докато един ден настъпи голямата катастрофа. Беше топъл пролетен ден. Лъжеукротителят с торбата с лъжите на рамо крачеше по козята пътека от Габрово нагоре към Трявна. Когато пътеката кривнеше между сенчести габъри, все пак се вървеше по-леко. Но по откритите урви, напечени от слънцето, човекът се задъхваше и току сваляше калпак да избърше потно чело. Лъжите в торбата също писукаха, че им е много горещо, и човекът разбираше, че не лъжеха. Мислеше, че ще може да изкачи превала на „Сечен камък“, преди да настъпи големият пек, но се излъга.

— Е, нищо — рече си гласно човекът, та да успокои и животинчетата в торбата. — Ще си починем ей на тая поляна, пък за панаира в Трявна все ще стигнем надвечер.

Легна лъжеукротителят под сянката, подложи калпака под главата си и въздъхна доволен. Хубава и тиха бе полянката. Нямаше жива душа наоколо. Можеше приятно да си подремне надалеч от панаирните дандании. И заспа.

Не можа да го събуди и тропотът на едно заблудено въглищарско магаре, което слизаше надолу по пътеката. То нямаше намерение да се отбива на тая полянка, защото там нямаше никакви бодили. Но торбата събуди любопитството му. Сигурно е пълна с хляб, а може и някоя краставица да се намери вътре. Беше прежадняло магарето от слънчевия пек и топур-топур изпръхтя над отвора на торбата. Лъжите вътре стихнаха смутени.

Захапа магарето конопеното въженце и то се развърза. Лъжите изплашено изпърхаха. Марко се уплаши повече и от тях, хукна надолу по козята пътека и чак на края на Габрово се сети да изреве от страх. Горкото магаре хич не подозираше каква голяма магария е сторило.

Лъжите изскочиха навън. По навик се закатериха по раменете и по врата на лъжеукротителя, но той само се усмихваше насън от приятния гъдел.

Разшаваха се лъжите по поляната, по пътеката, по дърветата. Хареса им широкият свят. Човекът спеше. Нямаше кой да им свирне с уста и да им заповяда:

— Торбаланци, ха в торбата!

И оттогава се пръснаха по света. По-малките останаха по-наблизо. По-големите стигнаха по-далече.

Когато лъжеукротителят се събуди, торбата бе празна. Помъчи се да помами обратно животинчетата, но никое не се върна.

Ритна лъжеукротителят празната торба и тръгна да си търси друга работа. На панаира в Трявна така и не отиде.

А на мястото, където остана празната торба, след време възникна селото Торбалъжи. И сега ще го намерите по пътя от Габрово за Трявна. Малко преди да изкачите превала на „Сечен камък“...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.